



Pozdravujem všetkých doma na Slovensku a opäť po nejakom čase sa chcem s Vami podeliť o moje nové skúsenosti a dojmy z mojej začínajúcej misie tu v Mexicu. Keďže najprv sa musím naučiť jazyk, moja prvoradá úloha tu, je zvládnuť kurz španielčiny. 15 apríla sa mi podarilo s Božou pomocou a pomocou vašich modlitieb ukončiť prvú časť kurzu a po skúškach nasledovali prázdniny. Tu v Mexicu majú všetci študenti a deti prázdniny týždeň pred Veľkou nocou a týždeň po nej ako aj mnohí štátni úradníci. No ja som hneď ešte v ten deň spolu s mojimi dvoma spolubratmi z Keňe a z Ghany, išiel na krátku misijnú prax – čiže mal som už prvýkrát slúžiť sväté omše sám a byť konečne viac v styku s ľuďmi a samozrejme precvičovať si svoje znalosti so španielčiny. Lenže ako to často býva na začiatku v inej kultúre či krajine, nie všetko hneď sa dá veľmi dobre porozumieť.

Totíto celý čas predtým som bol v tom, že svoju prvú Veľkú noc tu v Mexicu strávim na nejakej farnosti tu v Mexico City, lebo vždy bola odpoveď rovnaká na moju otázku: „Kde idem?“ ...“Tu neďaleko do Hidalgo.“ Lenže Hidalgo je aj mesto ale aj jedná veľká krajinná oblasť. Takže po príchode na najbližšiu farnosť ma namiesto privítania domáceho kňaza, čakal autobus aj s ďalšími mladými, ktorí už vedeli viac o tom, kam vlastne ideme. Po viac ako deviatich hodinách cesty, sme dorazili do mestečka Hidalgo, ktoré spravujeme my verbisti a tam som sa konečne dozvedel, že moja misijná prax bude v neďalekej osade Chichilpetec (len pre info. tu v Mexicu vzdialenosti ako 10 hodín cesty autobusom, je ešte dosť blízko)spolu s ešte šiestimi mladými, našimi laickými misionármi (tu v Mexicu je veľmi pekne rozbehnutá práca našich laických misionárov) Na tom krátkom stretnutí bolo niečo cez 150 mladých ľudí(laických misionárov), ktorí sa rozhodli, že svoj voľný týždeň a sviatky Kristovho zmŕtvychvstania chcú prežiť medzi ľuďmi, ktorí nemajú možnosť tak veľa vedieť o Kristovi a Jeho láske.

Moja Veľká noc v Božej komunite Chichilpetec

Napísal Lukáš Mizerák
Nedeľa, 01 Máj 2011 14:54

Po krátkom rozdelení do malých skupiniek sme sa rozišli každý do svojej komunity s ktorou sme mali prežiť celý týždeň. Po dvoch hodinách cesty vysoko do hôr po niečom, čo sa veľmi nepodobalo na cestu v „špeciálnom aute“, ktoré je prispôsobené na takéto podmienky, sme „vytrasení“ vystúpili z auta. Tam nás už privítali domáci ľudia s kvetmi v rukách, s úsmevom na tvári, ktorí im nikdy nechýbal, keď som ich videl, ale už v oveľa skromnejšom oblečení ako tomu bolo dole v meste, či v hlavnom meste. A to, že tých prekvapení má pre mňa Boh nachystaných ešte viac, som mal možnosť zistiť hneď po mojom príchode, keď som sa dozvedel, že tunajší ľudia vedia veľmi málo po španielsky. Ich rodný jazyk bol Nahuatl (pôvodný jazyk Aztékov). Španielsky vedeli hovoriť deti nad sedem rokov, ktoré sa ho už teraz učia v škole aj spolu s Nahuatl a niektorí starší. Ale deti pod sedem a starí rodičia vedeli len v Nahuatl. No na začiatok to bolo pre mňa „potešujúce“. „Má to byť pre mňa prax a tréning jazyka a tu hovoria úplne inak“ . No Boh pri každej prekážke čaká na našu odpoveď a chce nám práve na tom ukázať, ako je vždy s nami a aký môžeme byť s Ním! Jasne, nie je to hneď. Najprv je kúsok akoby tmy.. v našom prípade, to bolo ozaj tmavé v podobe maličkaj miestnosti, ktorú nám dali na spanie. Niečo ako „šopa“ bez okien s hlinenou podlahou. Tam sme sa vyspali, hoci veci som samozrejme na to nemal pripravené, veď to mala byť prax v meste , ale bol som šťastný, že vôbec sa už aspoň môžem narovnať a trocha si pospať.

Ráno som zistil, že to v podstate bol ešte veľmi luxusný príbytok, lebo všetci ostatní mali len drevené domčeky, steny z rákosia a nejaký ten plech nad hlavou. Jedine kostol a ešte jedná budova, ktorá slúžila ako „dom pre zdravie“(pre zdravotnú sestru, ktorá tu chodila raz za dva týždne) boli murované z kameňa. A to, že tma netrvá nikdy dlho, som mal možnosť hneď zistiť, keď sme ráno na Kvetnú nedeľu išli asi dva kilometre za dedinu, kde sa zišli všetci z dediny na začiatok sprievodu a kde som ich mal možnosť prvýkrát vidieť pohromade. Keď som potom po krátkom posvätení svätenou vodou všetkých ich ratolestí a toho množstvo krásnych kvetov, ktoré držali všetci v rukách, išiel na čele sprievodu s krížom a keď som sa po chvíli obzrel a uvidel to množstvo detí a ľudí ako zo srdca nahlas spievajú, bolo to niečo pre mňa tak silné.. vtedy mi prvýkrát vypadli slzy (potom ešte mnoho krát). Vtedy som pochopil, že hoci som veľmi slabý, neviem jazyk, neviem ešte veľa vecí, ale som presne tam, kde ma chce mať Boh, pri svojich ovečkách, ktoré ak sa podarí majú svätú omšu raz do mesiaca a to nehovorím o možnosti pristúpiť k sviatosti zmierenia. Ale som tam a tú ich radosť neviem ako lepšie opísať ako len ustavičný úsmev na tvári a po každej sv. omši kopec kytíc krásnych kvetov.

Náš program spočíval doobeda v každodennom navštevovaní a požehnávaní ich domovov, spoločnej modlitbe a rozhovore s nimi a neskôr, keď sme už vedeli, kde majú chorých, tak som išiel ešte raz, ale už aj s Pánom Ježišom ... ešteže sme chodili po dvoch a môj spoločník bol domáci Mexičan, lebo ja som rozumel len v celku, o čom hovorili .

Poobede bol vždy program pre deti, ale tie nás každý deň sprevádzali už aj pri návštevách a to od rána, keďže mali prázdniny. A možno len pre zaujímavosť, v tejto komunite bolo do 500 detí

a z toho 250 do päť rokov. No toľko anjelov som pohromade nikdy nevidel. Bolo to niečo nádherné aj keď som tým najmenším nerozumel ale aj tu bol s nami niekto, kto je nad tým všetkým a spája láskou a úsmevom a tak často mi stačilo, aby som bol s nimi, aby som ich občas poštekľil a usmial sa a hneď som mal na rukách niekoľkých ☺. Bolo to krásne, hoci aj náročne, keďže oni mali vždy o niečo viac energie a teploty okolo 40 stupňov boli pre mňa každý deň dobrou záťažou. Oni si to nejako nevšimli...

V tých rodinách som vždy bol prekvapený v akej chudobe žijú, no nie preto, žeby nechceli robiť, lebo otcovia chodia za prácou do najbližšieho mestečka peši aj dve – tri hodiny, ale tu jednoducho je veľmi ťažko zarobiť nejaké peniaze. Štát sa o nich, čo sa týka nejakej finančnej podpory nestará (elektrinu im tam dotiahli pred 7 rokmi). Ale napriek tomu, že žijú veľmi skromne, žijú neustále s úsmevom na tvári. V každej rodinke bolo viac detí, navonok troška na tvári špinavých ako deti, keď s hrajú, ale vždy v čistých šatách. Na ich živote bolo vidno, že vedia, čo je ich najväčšie bohatstvo, kde je ich najväčší poklad. V druhom človeku, v ich rodine, v ľuďoch, ktorí žijú vedľa nich. A možno tak ako si vždy nechávali svoje domy otvorené, keď niekde išli, tak mali a majú otvorené svoje srdcia pre druhých. Dievčatá vo veku okolo sedem rokov, už pomáhali svojim maminám tým, že celý deň nosili na chrbte svojich mladších súrodencov. Nikdy pri mojej otázke, nie si unavená, nie je tvoj brat(sestra) ťažký, nikdy som nepočul odpoveď: „Áno.“ Ved' je to môj brat, sestra... a ďalej sa s nami hrali, behali. Keď som im niekedy kúpil nejakú sladkosť, väčšinou to, čo sa dalo kúpiť, v igelitovom vrecúšku zamrznutá sirupová voda, to bolo pre nich najlepšia sladkosť. Všetci sa zhrnuli a ako deti, každý chcel. Ale aj tu som často krát ostal v miernom šoku so slzami očiach, ako sa vedeli podeliť, či sa zriecť tej sladkosti, aj keď veľmi po nej túžili a dokázali dať všetko mladším.

Každý večer po sv. omši bol program pre mladých a v podstate tak trocha aj pre tých ešte starších. Ja som svedčoval aj keď som málo rozumel a už vôbec keď sa svedčali v Nahuatl, ale vedel som jednu vetu v ich jazyku: „Toteco mizneqi miac nochipa“ – „Boh ťa má vždy rád“, a to som používal veľmi často, keď hovorili pre mňa ťažšou rečou. No bol som veľmi rád, ale aj dojatý, keď som počúval, že sa svedčajú po piatich rokoch, po troch...lebo tam nie je veľká možnosť pristúpiť častejšie, keďže domáci kňaz nestíha, kvôli obrovskému územiu, ktoré patrí pod jeho farnosť. Je rád ak má tam sv. omšu a stihne naraz viacerých pokrstiť.

Veľmi ma potešilo, keď sa mi na zelený štvrtok podarilo s pomocou mojich animátorov a domáceho katechistu preložiť moju vôbec prvú homíliu do ich jazyka Nahuatl a potom to na omši prečítať, lebo väčšina nevie španielsky a aj keď sú všetci na omši, tak rozumejú minimálne. Na Veľký piatok boli obrady podobne ako u nás, ibaže nechýbala naživo hraná krížová cesta a obrady vzkriesenia sme začali v sobotu o pol noci na nedeľu, ako predtým za účasti všetkých, od tých najmenších dvojtrýždňových na chrbtoch rodičov až po najstarších, ktorí vládali prísť. A hoci obrady sú ako u nás, predsa bol v tom rozdiel... určite to nebol bezchybný chod liturgie, ale na tú Gloriu asi nezabudnem. Keď sa zaspievalo slávnostné Gloria a

Moja Veľká noc v Božej komunite Chichilpetec

Napísal Lukáš Mizerák
Nedeľa, 01 Máj 2011 14:54

rozsvietili sa svetlá, vonku vybuchoval ohňostroj, začala hrať živá hudba do tanca, naši animátori začali zo spod strechy hádzať na všetkých farebné papieriky nastrihané na štvorčeky spolu s balónmi... no to bola obrovská radosť... možno pre deti, hlavne z tých balónov, ale aj tak všetci vedeli, prečo sú tam a komu za všetko vďačia! A v tej radosťi sa niesla potom celá liturgia. A po svätej omši nekončila, lebo oslavovali mnohí až do rána... síce bez nejakého jedla či nápojov, jednoducho pri ich tanci a hudbe. Bol to pre mňa krásny večer, aj keď som bol troška smutný, že som málo čomu rozumel, čo som čítal, snáď viac som si pamätal, ako to je v slovenčine, ale napriek tomu, som si nikdy tak nebol istý prítomnosťou Boha, ktorý tu na tomto mieste je tak veľmi blízko všetkých týchto ľudí a ako Ho možno ľahko vidieť vo všetkých týchto ľuďoch.

Keď sme ráno odchádzali celý čas sme mali my ale aj všetci tí ktorí nás prišli odprevadiť a rozlúčiť sa s nami, slzy v očiach, ja preto, lebo toľko tak čistej lásky od deti či starších v tak ťažkých podmienkach, som dlho nezažil. A opäť mi Boh ukázal ako všetko dokáže premeniť, a hlavne vtedy, keď si myslíme, že to asi nezvládneme. Dôležité je ponúknuť mu svoje ruky prázdne, bez akýchkoľvek našich plánov, jedine v hlbokéj dôvere.

Teraz keď som sa po 11 hodinách cesty znova vrátil do hlavného mesta a od pondelka ma čaká ďalší kurz, viem, že som prežil jedny z najkrajších sviatkov zmŕtvychvstania a na tých ľuďoch, ktorí mi dali tak veľa nezabudnem. No nezabúdam ani na to, že ten čas som mohol takto prežiť aj vďaka vašim modlitbám a obetám, ktoré mi tu veľmi pomáhajú a za ktoré z celého srdca ďakujem!!! No prosím Vás aj o modlitby za nich, hoci ich nepoznáte, no viem, že sa Vám to vráti viacnásobne. A zároveň Vám chcem popriať k týmto sviatkom, hoci troška oneskorene, no predsa ešte v oktáve, všetko to, čo som videl a zažil tam v tej komunite Chichilpetec vysoko v horách, veľmi veľkú radosť z Ježišovho víťazstva nad smrťou, nad krížom, vždy otvorené srdce pre druhých, v ktorých k nám On prichádza a hlavne, aby ste vedeli, kde je to vaše najväčšie bohatstvo – v človeku, ktorý je pri tebe, aj keď to nie je vždy ľahké...no práve v ňom je pri tebe Ježiš! V Chichilpetec to majú omnoho ťažšie, ale napriek tomu je ich odpoveď.

Viem, že to nebude tak pekne všade kam pôjdem, ale naučili ma, že keď budem pozerať na všetko okolo seba cez úsmev, bude to všetko nádherne aj keď nie ľahké.

Zo srdca to prajem aj Vám a žehnám Vás

+ P. Lukáš Mizerák SVD misionár

Moja Velká noc v Božej komunitě Chichilpetec

Napísal Lukáš Mizerák
Nedeľa, 01 Máj 2011 14:54

Fotografie nájdete tu: [PICASSO](#)